

Susanne O'Leary

De verloren moeder
van Ierland

1

Laura's verjaardag begon met een rustig ontbijt in de keuken van haar huisje aan de noordkant van Dublin. Ze had zichzelf getrakteerd op een croissant, een kaneelbroodje en een grote kop koffie met opgeklopte melk uit het Nespresso-apparaat dat ze zichzelf de dag ervoor cadeau had gedaan. Ze had haar ochtendjas aan en rilde toen ze uit het raam de kleine tuin in staarde, waar een roodborstje in de grond pikte op zoek naar een worm. Gezien de bewolking was er regen op komst. In Dublin was het begin februari altijd koud en somber en Laura verlangde ernaar de stad uit te vluchten, weg van het verkeer en het lawaai. Het zou fijn zijn om ergens te zijn waar het minder hectisch was en waar je de tijd had om van het leven te genieten.

Ze werd opgeschrikt uit haar dagdroom toen de telefoon overging. Zonder na te denken pakte ze hem op en nam direct op. 'Hallo?'

'Spreek ik met Laura Keane?'

'Ja, daar spreekt u mee,' antwoordde ze en ze fronste bij het horen van de zware stem die ze vaag herkende.

'Hallo,' zei de man. 'Je spreekt met Michael Monaghan, de zoon van Josephine. We hebben elkaar een paar keer ontmoet toen je voor mijn moeder zorgde. En natuurlijk op de uitvaart.'

'Ja, natuurlijk herinner ik me je, Michael,' zei Laura en ze zag meteen het beeld van de zoon van Josephine voor zich. Lang, blond en bleek met een serieuze uitdrukking op zijn

gezicht, waardoor hij in niets op zijn mooie, levendige moeder leek, die de afgelopen twee jaar door Laura was verzorgd. Josephine, een voormalig operazanger met een kleurrijk verleden, vormde een heerlijk contrast met Laura's gebruikelijke patiënten, en ze waren in die twee jaar enorm close geworden. Ondanks het feit dat haar overlijden niet onverwachts kwam, voelde het nog steeds als een vreselijk verlies voor Laura.

'Het was een verdrietige dag,' zei hij.

'Heel verdrietig. Hoe gaat het met je?' voegde Laura eraan toe. Ze draaide gedachteloos aan een lok van haar wilde krullen, terwijl ze de juiste woorden probeerde te vinden om enig medeleven te tonen. Maar al de woede die ze tijdens Josephines laatste jaren had gevoeld, kwam nu naar boven. De keren dat ze Michael had gezien waren op één hand te tellen. Hij had zijn moeder maar zelden bezocht. 'Je zult vast nog bezig zijn om het verlies van je moeder een plekje te geven,' zei ze, ook al had ze moeite om die woorden uit te spreken.

'Nou, ja, natuurlijk. Ik doe mijn best,' antwoordde Michael. 'Maar uiteindelijk was ze al zesennegentig en had ze een broze gezondheid.'

Laura was van haar stuk gebracht. 'Ja, maar toch,' zei ze. 'Het is altijd verdrietig om een ouder te verliezen.' Ze trok een gezicht naar zichzelf in de spiegel aan de muur tegenover zich en in haar lichtblauwe ogen was plotseling boosheid te lezen. Toen ze klein was, kreeg ze altijd te horen dat ze er onverschrokken uitzag. Nou, ze voelde zich nu heel onverschrokken. Hij was net zijn moeder verloren en het enige wat hij kon zeggen was dat ze heel oud was, alsof haar dood een opluchting was.

'Dat is zo.' Hij aarzelde even en toen werd zijn stem scherper. 'Ik kan beter ter zake komen. De reden waarom ik je bel is dat we het gaan aanvechten.'

Laura knipperde met haar ogen. 'Wat ga je aanvechten?'

‘Het testament natuurlijk,’ snauwde hij.

‘Welk testament?’ vroeg Laura. En toen drong het tot haar door waar hij het over had. ‘Bedoel je dat Josephine me iets heeft nagelaten?’

‘Ja. We zijn net teruggekomen van de voorlezing en hebben ontdekt dat ze je... Nou, aardig wat heeft nagelaten. Maar ik ben ervan overtuigd dat je dat al wist,’ voegde hij er hatelijk aan toe.

‘Nee. Dat wist ik echt niet,’ ontkende Laura fel. ‘Hoe had ik dat dan moeten weten?’

‘Ze heeft het je misschien verteld voor ze overleed. Of je hebt misschien...’ Hij zweeg.

‘Wat heb ik misschien?’ vroeg ze, terwijl het haar duizelde. Ze was kennelijk een begunstigde in het testament van Josephine. Wat had ze haar nagelaten? Het moest voldoende zijn geweest dat haar zoon het wilde aanvechten...

‘We zijn aan het bespreken of het mogelijk is dat je haar hebt overgehaald om je dat tamelijk waardevolle perceel na te laten.’ Michaels stem onderbrak haar gedachten.

Laura ging diep verontwaardigd wat meer rechtop zitten. ‘Wat bedoel je? Wil je soms zeggen dat ik Josephine misschien... op de een of andere manier iets heb afgetroggeld? Dat is een grove belediging na alles wat ik voor haar heb gedaan.’

‘Dat was je werk,’ zei Michael droogjes.

‘Ja, dat was het misschien wel,’ snauwde Laura. Maar al de extra tijd die ik met haar heb doorgebracht stond niet in de functieomschrijving, dacht ze bij zichzelf.

‘En ik kon al die uitstapjes en excursies die je met haar hebt gemaakt nou niet bepaald waarderen. Ze waren eigenlijk volkomen overbodig.’

‘Nou, ze werd er blij van,’ zei Laura, die geschokt was door zijn houding en terugdacht aan de uitstapjes samen naar mu-sea, concerten en het strand, waar Josephine enorm van had

genoten.

‘Dat is misschien wel te veel voor haar geweest,’ suggereerde Michael.

‘Ze was zesennegentig,’ sprak Laura hem tegen. ‘Weet je zeker dat wat geluksmomentjes niet goed voor haar zijn geweest?’

‘Nou, daar heb ik mijn bedenkingen over,’ bromde Michael. ‘Maar ik bel niet om jouw ongebruikelijke methoden te bespreken.’

‘Nee, dat heb je maar al te duidelijk gemaakt,’ kaatste Laura terug. ‘Maar ik wil dat je weet dat ik nooit met haar over haar testament heb gesproken. Het zou sowieso onmogelijk zijn geweest om Josephine iets tegen haar wil te laten doen.’ Ze glimlachte plotseling toen ze terugdacht aan de pittige oude dame, dat ze altijd voet bij stuk hield en weigerde om bij zelfs de grootste futiliteiten toe te geven. ‘Ze was zo koppig als een ezel,’ zei Laura tegen Michael.

‘Misschien niet tijdens haar laatste paar maanden,’ sprak Michael haar tegen. ‘Ze was toen misschien wat zwak van geest.’

‘Nee, dat was ze zeker niet,’ zei Laura, die kookte van woede. ‘Niet in het minst. Maar hoe kun jij dat nou weten? Je hebt haar alleen helemaal aan het einde bezocht.’

‘Ik had het druk.’ Michael zweeg. ‘Maar laten we ophouden met discussiëren. Ik belde alleen om te zeggen dat we het testament aanvechten. Ik dacht dat als je gewoon geen aanspraak zou maken op de erfenis, we al dat gedoe van een rechtszaak konden voorkomen.’

‘Mijn aanspraak op wat precies?’ vroeg Laura. ‘Ik heb geen idee wat ik heb geërfd.’

‘Een huisje in Kerry,’ antwoordde Michael.

‘Een huisje in...’ Laura snakte naar adem. Ze wist onmiddellijk wat hij bedoelde, maar ze kon het niet echt geloven. ‘Kerry?’ zei ze hees toen ze weer in staat was om te praten. ‘Het

huisje dat ze twee jaar geleden heeft gekocht?’

‘Ja. Je hebt er eigenlijk helemaal geen recht op,’ zei hij zuur. ‘We zijn natuurlijk bereid om je enigszins te compenseren als je gewoon akkoord gaat om het aan ons over te dragen.’

‘Waarom zou ik?’ In gedachten zag ze het verdrietige gezicht van Josephine voor zich. Ze was altijd zo eenzaam geweest. Ze had voortdurend gehoopt dat haar zoon en zijn gezin vaker langs zouden komen en ze leek er steeds ondersteboven van te zijn dat hij dat niet deed. Michael leek te denken dat zijn afwezigheid niet werd opgemerkt, maar dat was niet het geval.

‘We zijn bereid om je de helft van de marktwaarde te betalen,’ stelde Michael voor. ‘Niet dat je het verdient. We vinden dat je je invloed op mijn moeder hebt misbruikt en dat ze je daarom het huis heeft nagelaten. Maar we maken er geen zaak van als je er gewoon afstand van doet ten gunste van mij. En dan krijg je het geld, zodra we het kunnen regelen.’

‘Echt?’ Laura’s woede ontstak in razernij. Ze moest zichzelf een halt toeroepen om niet eens flink tegen hem uit te varen. ‘Nee, bedankt,’ zei ze met opeengeklemd kaken en ze hing snel op. Hoe durfde die man op zo’n manier tegen haar te spreken. Hij was de zoon van Josephine, maar hij had niet het recht om haar te beledigen en te insinueren dat Laura zijn moeder had overgehaald om haar dat huisje te geven.

Laura wist niet wat ze moest doen. Het voelde niet goed om ruzie te maken met de familie van iemand anders. Ze was tevreden met haar werk en ze had geen huisje in Kerry nodig, niet echt. Ze vroeg zich af of ze het, ondanks alles wat Michael tegen haar had gezegd, gewoon terug kon geven.

Haar gedachten gingen alle kanten op, maar toen belde er juist iemand aan. Er werd een brief bezorgd per koerier met de naam van de notaris van Josephine op de achterkant. Dat moest de kennisgeving van haar erfenis wel zijn. Laura scheurde de envelop open, vond een briefje en nog een enve-

lop waar haar naam op stond in Josephines mooie handschrift. Hij rook licht naar de eau de toilette die Josephine altijd droeg, Quelques Fleurs van Houbigant, waardoor Laura tranen in haar ogen kreeg.

Laura las eerst het briefje van de notaris en deed haar hand voor haar mond. Ze moest het twee keer lezen voordat het tot haar doordrong. Was dit nou echt waar? Had Josephine haar dit echt allemaal nagelaten? Ze las het briefje opnieuw. Naast het huisje dat haar zoon zo graag wilde hebben, had ze een groot geldbedrag geërfd, een labrador op leeftijd met de naam Ken en een schilderij. Laura moest lachen, omdat de hond werd vermeld. Typerend. Josephine was dol op het oude beestje, maar ze wist dat Laura niet bepaald een hondenliefhebber was. Ken mocht dan op leeftijd zijn, maar hij was fit en gezond en 'kon nog een aantal jaren mee', had de dierenarts gezegd toen ze de laatste keer voor een check-up waren geweest. Misschien was Laura niet gewend aan honden, maar ze wist dat Ken haar zou herinneren aan Josephine, wat een troostende gedachte was. Ze zou er gewoon aan moeten wennen dat ze van nu af aan een hond in haar leven had.

Ze las de rest van het bericht, waarin stond dat het testament was bekrachtigd en de aktes en sleutels van het huisje konden worden opgehaald bij het notariskantoor. Er stond ook in dat een buurman tijdelijk voor Ken zorgde, dat het schilderij zou worden ingepakt en naar Laura's adres zou worden gestuurd en dat er een groot geldbedrag zou worden gestort op Laura's rekening, zodra ze haar bankgegevens hadden.

Laura legde het briefje van de notaris weg en opende de brief van Josephine. Ze slikte haar tranen weg toen ze de woorden in Josephines mooie handschrift las.

Lieve Laura,

Als je dit leest, ben ik er niet meer. Ik weet dat je je heel verdrietig zult voelen en het spijt me dat ik je heb verlaten. Maar treur niet, mijn lieve vriendin. Ik ben nu weer bij mijn teerbeminte Edward, mijn geliefde en mijn vriend, die ik al mis sinds hij dertig jaar geleden is overleden, zoals ik je heel vaak heb verteld.

Je bent de afgelopen jaren mijn beste en trouwste vriendin geweest en het was een waar genoegen om iemand als jij te hebben met wie ik de laatste jaren van mijn leven kon delen. Ik hoop dat het niet te zwaar voor je is geweest en dat je de herinneringen aan al het plezier en het gelach dat we hebben gehad zult koesteren. Ik hoop dat je probeert om verder te gaan en misschien iets leuks te doen nu je niet meer voor een oude vrouw hoeft te zorgen. Het geldt dat ik je nalaat, zal je helpen om dat ook te doen. Gebruik het verstandig, maar wees niet te rationeel. Ik hoop echt dat we jou verjaardag op de gebruikelijke manier kunnen vieren, met een fles met bubbels een beetje aangeschoten raken terwijl we taart eten en een gekke film kijken. Maar als dat niet lukt, doe het dan ter nagedachtenis aan mij. Je hebt tot nu toe je leven gewijd aan het helpen van anderen en je verdient dit huisje. Ik wil dat je ervoor zorgt dat het niet weer in handen van mijn familie terechtkomt. Mijn zoon heeft al zoveel, maar het is belangrijk voor mij dat jij het houdt. Het is mijn laatste wens dat dit prachtige huisje een veilige haven voor jou wordt.

Het spijt me dat ik Ken aan jou toevertrouw, maar het arme beestje heeft niemand anders die voor hem kan zorgen. Ik weet dat jij ervoor zult zorgen dat hij zijn laatste jaren op een aangename manier en gelukkig kan slijten.

Maar ik dwaal af in plaats van aan de belangrijkste zaken toe te komen: het huisje en het schilderij. Mij is verteld dat ze op een bepaalde manier bij elkaar horen, maar ik wist nooit precies hoe. Ik heb het schilderij jaren geleden gekocht

en toen werd mij verteld dat het was geschilderd in Sandy Cove bij de Ring of Kerry. Dus dat is waarom ik het huisje in een opwelling heb gekocht, in de hoop daar zelf naartoe te gaan en misschien te ontdekken wat het verhaal erachter was. Het was voor mij te laat om op zo'n zoektocht te gaan, dus ik laat jou het schilderij en het huisje na, zodat het jou misschien lukt om het verhaal over de vrouw en de kunstenaar die haar heeft geschilderd te ontdekken. Ik ben ervan overtuigd dat het een opwindend avontuur voor je zal zijn. Ten slotte, maar niet minder belangrijk, wil ik je laten weten wat een mooie vrouw je bent. Met je kastanjebruine haar, je blauwe sprekende ogen en die stralende glimlach zou je, net als Helena, ervoor kunnen zorgen dat er duizend schepen te water worden gelaten. Ik weet dat je ongelukkig bent geweest in de liefde en blijft verkondigen dat je gelukkig bent als single, maar ik weet zeker dat de ware liefde op een dag naar je toe komt. En als dat gebeurt, keer die dan niet de rug toe, maar omarm die en wees gelukkig. Als je dat niet doet, zal ik bij je komen spoken tot de dag waarop je sterft.

*Liefs,
Josephine*

Laura glimlachte verdrietig toen ze de laatste regels las, om vervolgens op te staan uit de stoel en door haar kleine woonkamer te lopen. Ze pakte een ingelijste foto die op de schoorsteenmantel stond. Ze stond er met Josephine op en hij was pas een paar maanden geleden genomen. Een selfie die ze op een zonnige dag afgelopen oktober hadden kunnen maken toen ze op een bankje aan het strand in Howth zaten. Laura wist nog dat het een warme en plezierige dag was geweest en dat Josephine ongewoon energiek was. Ze kletste en glimlachte honderduit.

Ze bestudeerde haar eigen gezicht op de foto en zocht naar tekenen van die schoonheid die Josephine in haar brief had genoemd, maar vond er geen. Ze zag er aardig uit, had gelijkmatige trekken met een vierkante kin en een brede mond die vaak nog breder werd door een blijde grijns, net zoals op die dag. Haar ogen waren haar mooiste kenmerk: groot en rond en ze hadden een opvallende blauwe kleur. Haar haar zou met een beetje fantasie kastanjebruin kunnen worden genoemd, maar voor Laura waren het altijd bruine krullen geweest die ze niet kon temmen, zelfs niet toen ze in een korte bob waren geknipt en vaak in de war waren gemaakt door de wind. Niet slecht, maar geen schoonheid, besloot ze en ze zette de foto terug. Ze keek even in de spiegel boven de open haard en probeerde die 'stralende glimlach', zoals Josephine het had beschreven, op haar gezicht te toveren. Maar het lukte haar alleen om verdrietig te grijnzen. Het is vandaag niet de dag van de stralende glimlach, dacht ze en ze zuchtte. Er stond iets in de brief wat niet klopte. Laura was niet gelukkig als single; ze had het alleen opgegeven om iemand te vinden om haar leven mee te delen. De liefde was gewoon niet op haar pad gekomen. Ze had een paar relaties gehad, maar ze waren nooit serieus geworden, waarschijnlijk doordat ze zo onafhankelijk was. Ze had nooit de sprankel gevoeld, de chemie die in liefdesromans werden beschreven. Maar had ze misschien, zoals Josephine had gesuggereerd, de ware liefde gewoon nog niet ontmoet? Ze wist dat dat waarschijnlijk nooit zou gebeuren, dus ze had haar best gedaan om te doen alsof het haar niet interesseerde en had haar dagen gevuld met het zorgen voor anderen.

Laura had voor een carrière als verpleegkundige gekozen en die nam al haar tijd in beslag. Vooral personeelstekort in het ziekenhuis betekende dat ze lange uren moest maken, waarbij er weinig tijd overbleef om te daten of plezier te maken. Toen de stress haar te veel werd, nam Laura ontslag,

richtte ze zich op revalidatie en ouderenzorg en werkte ze via een bureau. Het was minder vermoeiend, maar gaf op een bepaalde manier meer voldoening dan de niet-gespecialiseerde verpleegkundige. Ze had ontdekt dat ze het leuk vond om ouderen te verzorgen, die vaak dapper en aardig en heel dankbaar waren voor alles wat ze deed. Ze waardeerden de kleinste gebaren: een aanraking, een hand om vast te houden of iemand om tegenaan te praten als niemand anders dat deed. Het was alsof ze een leegte vulde, die eenzame plek als er niemand in de buurt was om naar hun gezondheid of welzijn te informeren.

Maar Josephine had het bij het rechte eind dat het lang geleden was dat ze een pauze had gehad. En zonder Josephine had ze het zich echt niet kunnen veroorloven om een huisje zoals ze had geërfd te bezitten, of er ook maar te verblijven.

Ze wist precies waar het huisje zich bevond, aangezien ze er vaak over hadden gesproken. In een dorpje aan de rand van de Atlantische Oceaan had het huisje een uitgestrekt uitzicht over de oceaan en de eilanden. ‘De prachtigste plek die ik ooit heb gezien,’ had Josephine ooit gezegd.

Maar wat zou ze gaan doen? Hoe kon ze het tegen Michael Monaghan en al zijn geld opnemen? Hij was een vermaarde zakenman en was een prominent persoon in de society van Dublin, net als zijn vrouw. Laura had een advocaat nodig. En een plan. Gezien wat Michael allemaal bezat, bleef ze zich maar afvragen waarom een huisje in Kerry zo belangrijk voor hem was.